

PROLOGUE

Prológus

Belvárosi gyerekként sohasem volt kérdés, mit tartok az otthonomnak: Budapest összetéveszthetetlen háttérzaja kísért át a gyerekből a kamasz-, majd a felnőttkorba, ez a lüktetés pedig szépen-lassan eggyé vált a pulzusommal. Külföldi utazásaim során is az érdekelt leginkább, hogy az idegenben látott, érzett és tapasztalt élményeket hogyan tudom valahogyan hazahozni,

As I grew up downtown, there was never any question about what I consider my home: the unmistakable background noise of Budapest accompanied me from childhood to adolescence and to adulthood, and slowly but surely my heart began to beat in the rhythm of the city. Even during my travels abroad, I was most interested in how I could somehow bring the adventures

átültetni a saját kultúrámba. Mindig is szerettem megosztani az élményt. A tény, hogy a nem kevés befektetett energia, munka és küzdelem árán elért városfejlesztési beruházásokkal sikerült emelni a főváros színvonalát, rendkívül nagy büszkeséggel tölt el. Főként azért, mert úgy sikerült maradandót alkotni, hogy mindeközben megóvtuk és tiszteletben tartottuk Budapest értékes építészeti hagyatékát is.

Minden alkalommal, amikor az irodámból kinézve látom a Fashion Streeten hömpölygő tömeg sokszínűségét, magyarokat és külföldieket, turistákat és üzletembereket, gyerekeket és időseket, ahogyan az utcában, a kirakatokban, az épületekben vagy akár karácsonykor a fényekben gyönyörködnek, boldogságot érzek. És miközben a Fashion Street Magazine őszi-téli lapszámát készítettük, elgondolkoztam valamin: nekem sohasem jutott eszembe, hogy megszabjam vagy feltételekhez kössöm, ki élvezheti mindezt. Elvégre kik vagyunk mi, földi halandók, hogy különbséget tegyünk ember és ember között? Persze sokan gondolhatják úgy, nekem könnyű, mert a jólét burkában, annak kényelmét élvezve sok mindentől védve vagyok. Nem tagadom, ez így van. De ahelyett, hogy pusztán a kiváltságaim miatt különbnek érezném magam bárkinél, inkább hálát adok értük és teszem a magamét. Ha másért nem, hát azért, mert akár tudomásul akarjuk venni, akár nem, az emberiség sorsa egy, és az út végén úgyis megszűnnek az előjogok.

Nem mintha az értékteremtéshez szükség lenne rájuk, ezt bizonyítják gondosan kiválasztott címlapszereplőink is, akik mind rendkívüli történetek hordozói. Egy szómáliai lány, aki gyerekként egy világon át menekült a neki szánt sors elől. Egy mélyszegénységből indult roma tudós, aki daganatos betegen segít nap mint nap. Egy meglegházasságban élő gasztrorradalmár, aki éttermével Michelin-csillagot varázsolt a tradicionális ételeinkre. Egy fiatal teniszcsillag, aki a keleti országrészből ért el a világ élvonalába. Egy határon túli énekesnő Székelyföldről, aki simogató hangon hozza közelebb hozzánk a kortárs magyar irodalmat. Mindannyian értékteremtő magyarok, mindegyikükben van egy adag kisebbség is, amitől nem kevésbé, de sokkal inkább lesznek szerethetőek.

Minden ember mögött ott a történet, ha vesszük a fáradságot megismerni – ez a legkevesebb, amit tehetünk. A megismerés után pedig többé már nem egy fekete-fehér világ tárul elénk, hanem egy sokszínű mese, amelynek megértésével az elfogadás útjára lépünk. Van, akinek ez magától értetődő és van, akinek fel kell rá hívni a figyelmét. Annyi baj legyen, szívesen megteesszük mi – értük, értetek.

A végére pedig azt a kérést kaptam, hogy fogalmazzam meg magamat öt szóban. Bevallom, nem volt egyszerű rangsorolnom az identitásaimat, de azt talán nem is kell, hiszen a sorrend élethelyzettől és adott szituációtól függően, akár folyamatosan is változhat. Az öt legerősebb azonban így hangzik: férfi, apa, barát, harcos, egy szabad és független vizionárius.

Szeretettel,
Csipak Péter

I have seen, felt and experienced abroad back home and transfer them into my own culture. I've always loved sharing my experiences. I am extremely proud of the fact that with the urban development projects, realized through considerable energy, hard work and struggle, I have managed to raise the standard of the Hungarian capital. Especially because we managed to create something lasting while also preserving and respecting the valuable architectural heritage of Budapest.

Every time I look out of my office and see the diversity of the crowds swarming on Fashion Street, Hungarians and foreigners, tourists and businesspeople, children and the elderly, as they are admiring the street, the shop windows, the buildings or even the lights at Christmas, I feel happy. And as we were making the fall-winter issue of Fashion Street Magazine, something occurred to me: I have never thought to dictate or condition who can enjoy it all. After all, who are we mere mortals to discriminate between people? Of course, many people may think it is easy for me, because I am protected from many things under the cloak of wealth, enjoying its comforts. I don't deny it's true. But instead of feeling superior to anyone because of my privileges, I am grateful for them, and I do my part. If for no other reason, then because, whether we want to acknowledge it or not, the fate of all humanity is the same, and at the end of the journey, privileges cease to exist anyway.

Not that they are needed to create value, as the people carefully selected to be on the cover, the bearers of extraordinary stories, prove too. A Somali girl who as a child crossed the world to escape the fate that was forced upon her. A Roma scientist who grew up in extreme poverty and who helps cancer patients every day. A gastro-revolutionary in a gay marriage who has put a Michelin star on our traditional dishes with his restaurant. A young tennis star who started out in the eastern part of Hungary but reached the forefront of the world. A singer from across the border, from Székelyland who brings contemporary Hungarian literature closer to us with a caressing voice. They are all Hungarians who create values, but there is also a drop of minority in each of them, which makes them not less, but more lovable.

There is a story behind every person, if we take the time to learn about it – that's the least we can do. And once we have learnt about it, we will no longer see a black-and-white world, but a diverse tale, and by understanding it we are embarking on a journey of acceptance. This comes natural for some of us, while others need to be made aware of it. Never mind that, we're happy to do it – for them, for you.

And to conclude, I was asked to describe myself in five words. I admit, it wasn't easy for me to rank my identities, but I might not need to, because the order can change constantly depending on the stage in life and the given situation. However, the five strongest are the following: man, father, friend, warrior, a free and independent visionary.

With love,
Péter Csipak